

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 37/2022
03.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Ривамил ДОО Ариље, чији је пуномоћник Милош Вучићевић, адвокат у ..., против туженог Војвођанска банка АД Нови Сад, чији је пуномоћник Никола Недељковић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 7.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог ОТП Банка АД Нови Сад као правног следбеника Војвођанске банке АД Нови Сад изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 4478/21 од 21.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 03. марта 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 4478/21 од 21.10.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда бПж 4478/21 од 21.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ужицу П 90/2021 од 16.04.2021. године, у ставу првом изреке, утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана б. став 1. Уговора о краткорочном кредиту по текућем рачуну, деловодни број .. од 01.06.2007. године, у делу у коме је тужилац, као корисник кредита, обавезан да на име обраде захтева за кредит плати туженој банци накнаду у висини од 1% од износа кредита. У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 7.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.06.2007. године па до исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 21.300,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда бПж 4478/21 од 21.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде правни следбеник туженог изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са потребном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса, или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 24.03.2021. године ради утврђења ништавости и исплате. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 7.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 59,53 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према

ставу 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1 овог члана.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**